

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด ทฤษฎี

การศึกษาเรื่องปัจจัยในการเลือกซื้อหน่วยลงทุนในกองทุนรวมวายุภักษ์ 1 ของผู้ซื้อหน่วยลงทุนในจังหวัดอุดรธานี ได้ทำการศึกษาโดยยึดแนวคิดส่วนประสมการตลาดบริการ แนวคิดกระบวนการตัดสินใจซื้อ แนวคิดเกี่ยวกับกองทุนรวมวายุภักษ์ และแนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการลงทุน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. แนวคิดส่วนประสมการตลาดบริการ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์และคณะ, 2541 : 337)

ส่วนประสมการตลาดบริการ (Service Marketing Mix หรือ 7 P's) หมายถึง ตัวแปรทางการตลาดที่ควบคุมได้ ซึ่งบริษัท ใช้สนองเพื่อความพึงพอใจแก่กลุ่มเป้าหมายประกอบด้วยผลิตภัณฑ์ (Product) ราคา (Price) ช่องทางการจัดจำหน่าย (Place หรือ Distribution channel) การส่งเสริมการตลาด (Promotion) บุคลากร (People) กระบวนการ (Process) และลักษณะทางกายภาพ (Physical Evidence) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ผลิตภัณฑ์ (Product) หมายถึง สิ่งที่เสนอขายโดยธุรกิจ เพื่อสนองความต้องการของลูกค้าให้พึงพอใจ ประกอบด้วยสินค้า (Goods) บริการ (Services) และความคิด (Ideas) ซึ่งผลิตภัณฑ์นั้นจะรวมถึงการมีสินค้าให้เลือก (Product variety) คุณภาพสินค้า (Quality) การออกแบบ (Design) ลักษณะ (Features) ตราสินค้า (Brand name) การบรรจุหีบห่อ (Packaging) ขนาด (Size) บริการ (Services) การรับประกัน (Warranties) และการรับคืน (Returns) โดยผลิตภัณฑ์ต้องมีอรรถประโยชน์ (Utility) มีมูลค่า (Value) ในสายตาลูกค้า จึงจะมีผลทำให้ผลิตภัณฑ์สามารถขายได้

1.2 ราคา (Price) หมายถึง มูลค่าผลิตภัณฑ์ในรูปตัวเงิน ราคาคือต้นทุน (Cost) ของลูกค้า ผู้บริโภคจะเปรียบเทียบระหว่างมูลค่า (Value) ของผลิตภัณฑ์ กับราคา (Price) ของผลิตภัณฑ์นั้น ถ้ามูลค่าสูงกว่าราคา ผู้บริโภคก็ตัดสินใจซื้อ ดังนั้นธุรกิจจะต้องทำการตัดสินใจในเวลารับชำระเงิน (Payment period) ระยะเวลาการให้สินเชื่อ (Credit terms) โดยผู้กำหนดกลยุทธ์ด้านราคาต้องคำนึงถึง (1) การยอมรับของลูกค้าในมูลค่าของผลิตภัณฑ์ว่าสูงกว่าราคาผลิตภัณฑ์นั้น (2) ต้นทุนสินค้าและค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้อง (3) การแข่งขัน (4) ปัจจัยอื่น ๆ

1.3 ช่องทางการจัดจำหน่าย (Place หรือ Distribution channel) หมายถึง กลุ่มของสถาบันซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการที่ทำให้ผลิตภัณฑ์หรือบริการเป็นที่หาง่ายสำหรับการใช้หรือบริโภค ประกอบด้วย ช่องทาง (Channels) ครอบคลุม (Coverage) การเลือกคนกลาง (Assortment) ทำเลที่ตั้ง (Location) สินค้าคงเหลือ (Inventory) และการขนส่ง (Transport) โดยเฉพาะธุรกิจบริการที่ผู้บริโภคต้องไปรับบริการจากผู้ให้บริการในสถานที่ที่ผู้ให้บริการจัดไว้ การเลือกทำเลที่ตั้งมีความสำคัญมาก เพราะทำเลที่ตั้งที่เลือกเป็นตัวกำหนดกลุ่มของผู้บริโภคที่จะเข้ามาใช้บริการ ดังนั้นสถานที่ให้บริการต้องสามารถครอบคลุมพื้นที่ในการให้บริการกลุ่มเป้าหมายได้มากที่สุด และคำนึงถึงทำเลที่ตั้งของคู่แข่งด้วย โดยความสำคัญของทำเลที่ตั้ง จะมีความสำคัญมากขึ้นแตกต่างกันไปตามลักษณะเฉพาะของธุรกิจบริการแต่ละประเภท นอกจากนี้ช่องทางการจัดจำหน่ายยังรวมถึงบรรยากาศของร้านและการตกแต่งร้านอีกด้วย

1.4 การส่งเสริมการตลาด (Promotion) เป็นการติดต่อสื่อสารเกี่ยวกับข้อมูลระหว่างผู้ขายกับผู้ซื้อเพื่อสร้างทัศนคติและพฤติกรรมการซื้อ การติดต่อสื่อสารอาจใช้พนักงานขายทำการขาย (Personal selling) และการติดต่อสื่อสารโดยใช้สื่อ (Non personal selling) เครื่องมือในการติดต่อสื่อสารแบบผสมผสานกัน (Integrated Marketing Communication - IMC) โดยพิจารณาถึงความเหมาะสมกับลูกค้า ผลิตภัณฑ์ คู่แข่งขัน โดยบรรลุจุดมุ่งหมายร่วมกันได้ เครื่องมือส่งเสริมการตลาดที่สำคัญ มีดังนี้

1.4.1 การโฆษณา (Advertising) เป็นกิจกรรมในการเสนอข่าวสารเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์บริการหรือความคิด ที่ต้องมีการจ่ายเงินผู้อุปถัมภ์รายการ การโฆษณามีวัตถุประสงค์เพื่อแจ้งข่าวสาร เพื่อจูงใจให้เกิดความต้องการหรือเพื่อเตือนความทรงจำ โดยสื่อที่ใช้อาจจะเป็น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ นิตยสาร และป้ายโฆษณา เป็นต้น

1.4.2 การขายโดยใช้พนักงานขาย (Personal selling) เป็นกิจกรรมการแจ้งข่าวสารและจูงใจตลาดโดยใช้บุคคล มีรูปแบบการติดต่อสื่อสารจากผู้ส่งข่าวสารไปยังผู้รับข่าวสารโดยตรง อาจเรียกว่าเป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล ผู้ส่งข่าวสารจะสามารถรับรู้และประเมินผลจากผู้รับข่าวสารได้ทันที งานในข้อนี้จะเกี่ยวข้องกับ (1) กลยุทธ์การขายโดยใช้พนักงานขาย (Personal Selling Strategy) (2) การจัดการหน่วยงาน

1.4.3 การส่งเสริมการขาย (Sales Promotion) เป็นเครื่องมือที่ใช้ในระยะเวลาสั้นๆ เพื่อกระตุ้นให้ลูกค้าเกิดการตอบสนองอย่างรวดเร็ว หรือเกิดการซื้อสินค้า บริการ มากขึ้นโดยเครื่องมือที่ใช้จะรวมถึงการส่งเสริมการขายที่มุ่งสู่ผู้บริโภค (Consumer Promotion) เช่น ของตัวอย่าง (Samples) ฎบอง (Coupons) การคืนเงิน (Cash refund offer) การลดราคา (Price off) การแจกของแถม (Premiums) เงินรางวัล (Prize) ของรางวัล (Patronage rewards) ทดลองใช้ฟรี

(Free trials) การรับประกัน (Warranties) การจัดแสดงสินค้า ณ จุดซื้อ (Point-of - purchase displays) และการสาธิต (Demonstration)

1.4.4 การให้ข่าวและการประชาสัมพันธ์ (Publicity and public relation) การให้ข่าวเป็นการเสนอความคิดเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ โดยผ่านสื่อซึ่งอาจไม่ต้องการจ่ายเงินหรือจ่ายเงินก็ได้ ส่วนการประชาสัมพันธ์ หมายถึง ความพยายามที่มีการวางแผนโดยองค์การหนึ่งเพื่อสร้างทัศนคติที่ดีต่อองค์การให้เกิดขึ้นกับกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง การให้ข่าวเป็นกิจกรรมหนึ่งของการประชาสัมพันธ์

1.4.5 การตลาดทางตรง (Direct Marketing) เป็นการติดต่อสื่อสารกับกลุ่มเป้าหมายเพื่อให้เกิดการตอบสนองโดยตรง หรือหมายถึงวิธีการต่าง ๆ ที่เน้นการตลาดใช้ส่งเสริมผลิตภัณฑ์โดยตรงกับผู้ซื้อและทำให้เกิดการตอบสนองในทันที ประกอบด้วย การตลาดโดยใช้จดหมายตรง (Direct-mail Marketing) การตลาดโดยใช้แคตตาล็อก (Catalog Marketing) การสื่อสารการตลาด (Telemarketing) การตลาดโดยใช้เครื่องจักรอัตโนมัติ (Kiosk Marketing) การตลาดออนไลน์ (Online Marketing) และสื่อที่ทำให้เกิดการตอบสนองโดยตรง (Direct - response media) เช่น การขายทางโทรทัศน์ เป็นต้น

1.5 บุคคล (People) หรือพนักงาน ซึ่งต้องอาศัยการเลือก การฝึกอบรม การจูงใจเพื่อให้สามารถสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้าได้แตกต่างกันอยู่แข่งขัน พนักงานต้องมีความสามารถ มีทัศนคติที่ดี สามารถตอบสนองต่อลูกค้า มีความคิดริเริ่ม มีความสามารถในการแก้ปัญหาและสามารถสร้างค่านิยมให้กับบริษัท

1.6 ลักษณะทางกายภาพ (Physical Evidence) โดยพยายามสร้างคุณภาพโดยรวมเพื่อสร้างคุณค่าให้กับลูกค้าไม่ว่าจะเป็นด้านความสะดวก รวดเร็ว หรือผลประโยชน์อื่น

1.7 กระบวนการ (Process) เพื่อส่งมอบคุณภาพในการให้บริการกับลูกค้าได้รวดเร็วและประทับใจ

2. แนวคิดกระบวนการตัดสินใจซื้อ (Engle-Blackwell - Miniard Model) (พัชรา ตันติประภา, 2543: 47)

จากแผนภาพ โมเดลนี้ประกอบด้วย 4 ส่วนคือ

1. กระบวนการตัดสินใจ
2. สิ่งนำเข้า
3. กระบวนการประมวลข้อมูลข่าวสาร
4. ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ

โดยศูนย์กลางของโมเดลอยู่ที่กระบวนการตัดสินใจ ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนหลัก คือ การตระหนักถึงความต้องการ การค้นหา การประเมินทางเลือกก่อนการซื้อ การซื้อ การบริโภค การประเมินหลังการซื้อ และการจัดการกับสิ่งเหลือใช้

สิ่งนำเข้า หมายถึง ข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ที่จะถูกนำไปสู่ส่วนของการประมวลผล ข้อมูลหลังจากที่ได้ผ่านไปถึงความทรงจำ ข้อมูลนั้นจะมีอิทธิพลเริ่มแรกต่อขั้นตอนการตระหนักถึงความต้องการในกระบวนการตัดสินใจ ส่วนการค้นหาข้อมูลภายนอกจะเกิดขึ้นเมื่อผู้บริโภคเกิดความต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อการเลือกทางเลือก

กระบวนการประมวลผลข้อมูล ในขั้นตอนนี้จะประกอบด้วย การเปิดรับ ความสนใจ ความเข้าใจ การยอมรับ และการเก็บรักษาข้อมูลที่ได้รับของผู้บริโภค

ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการตัดสินใจประกอบไปด้วย อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม ความแตกต่างของบุคคล และกระบวนการทางจิตวิทยาที่มีต่อขั้นตอนทั้งหมดของกระบวนการตัดสินใจ การศึกษานี้ เน้นที่ส่วนของกระบวนการตัดสินใจของผู้บริโภคเป็นหลัก โดยมีรายละเอียดที่สำคัญคือ กระบวนการตัดสินใจ ซึ่งประกอบไปด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การตระหนักถึงความต้องการ หรือการเล็งเห็นปัญหาเป็นขั้นตอนเริ่มต้นของกระบวนการตัดสินใจ เกิดขึ้นเมื่อบุคคลเกิดความรู้สึกในความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ผู้บริโภคเห็นภาพ สถานะที่ปรารถนาเมื่อเปรียบเทียบกับสถานะที่เป็นจริง ณ เวลาหนึ่ง แต่หากสภาพความแตกต่างนั้นมีไม่มากพอก็จะไม่เกิดการเล็งเห็นปัญหา

แหล่งสำคัญของการตระหนักถึงปัญหาก็คือ เมื่อความต้องการเกิดขึ้นตัวขึ้นมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อความต้องการนั้นเกี่ยวข้องกับภาพพจน์ของตนเอง (Self image) ของผู้บริโภค ซึ่งอาจทำให้ผู้ที่คาดว่าจะเป็นผู้ซื้อถูกจูงใจด้วยปัจจัยต่างๆ มากมาย เช่น รูปร่างดี ความปรารถนาที่จะได้ “รุ่นล่าสุด” เป็นต้น

นอกจากนั้น ยังมีอิทธิพลทางด้านสิ่งแวดล้อมที่กระทบต่อการเล็งเห็นปัญหาของบุคคลอื่น เช่น กลุ่มอ้างอิง ครอบครัวและความพยายามทางการตลาด เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 2 การค้นหาข้อมูล หรือการเสาะแสวงหาข่าวสาร เป็นขั้นตอนเกี่ยวกับการเสาะแสวงหาข่าวสารจากภายในความทรงจำ เพื่อกำหนดว่าทางเลือกกระจางพอที่จะทำการเลือก โดยไม่ต้องทำการเสาะแสวงหาข่าวสารอื่นต่อไป ถ้าข่าวสารในความทรงจำไม่มีพอ โดยปกติก็จะต้องทำการเสาะแสวงหาจากแหล่งภายนอก

การจะทำการเสาะแสวงหาจากแหล่งภายนอกได้รับอิทธิพลของความแตกต่างของบุคคล และอิทธิพลทางด้านสิ่งแวดล้อม ครอบครัวมักมีอิทธิพลในขอบเขตของการเสาะแสวงหาข่าวสารด้วย

แหล่งข่าวสารที่ผู้บริโภคใช้หาข่าวสารเพื่อการตัดสินใจมีมากมายหลายแหล่งซึ่งสามารถสรุปให้เห็นได้ดังนี้

1. แหล่งส่วนบุคคล ได้แก่ ครอบครัว เพื่อน เพื่อนบ้านและคนคุ้นเคย
2. แหล่งข่าวธุรกิจ ได้แก่ โฆษณา พนักงานขาย ตัวแทนจำหน่าย หีบห่อและการตั้งแสดงสินค้า
3. แหล่งสาธารณะ ได้แก่ สื่อมวลชน องค์กรที่ทำการประเมินค่าเพื่อผู้บริโภค
4. แหล่งประสบการณ์ ได้แก่ การจับถือ การตรวจสอบและการลองใช้สินค้า
5. ความทรงจำ ได้แก่ การเสาะแสวงหาข่าวสารในอดีต ประสบการณ์

ขั้นตอนที่ 3 การประเมินทางเลือกก่อนซื้อ ผู้ที่จะซื้อผลิตภัณฑ์จะต้องทำการตรวจสอบลักษณะผลิตภัณฑ์ และทำการเปรียบเทียบกับมาตรฐานหรือคุณลักษณะเฉพาะ (Specification) และมีเกณฑ์การประเมินทางเลือก (Evaluation Criteria) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของผลิตภัณฑ์และตราดังกล่าว

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เกณฑ์ประเมินผลที่เราปรารถนาจะได้จากการซื้อและการบริโภคและการแสดงออกมาในรูปลักษณะที่เรานิยมชมชอบ เช่นกันกับขั้นตอนที่แล้วมา การประเมินทางเลือกก่อนซื้อถูกปรับแต่งและถูกอิทธิพลจากความแตกต่างของบุคคลและอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม

เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินมักอยู่ในรูปแบบต่างๆ กัน และหลากหลาย แต่ก็สามารถจำแนกปัจจัยหลักๆ ได้ดังนี้

1. ราคา (Price)
2. ตราชื่อ (Brand Name)
3. ประเทศที่ให้กำเนิดสินค้า (Country of Origin)

นอกจากนี้ยังมีเกณฑ์อื่นๆ อีก ทั้งนี้อยู่กับลักษณะของสินค้า

ขั้นตอนที่ 4 การซื้อ มักเกิดขึ้นในร้านค้าหรือเป็นการตัดสินใจเลือกร้านค้าที่จะซื้อ โดยเกี่ยวข้องกับสิ่งจูงใจ เกณฑ์ในการประเมินค่า ทัศนคติ และกระบวนการเลือกที่ตั้งใจ เลือกเข้าใจ และเลือกเก็บไว้ในความทรงจำ เป็นต้น

กระบวนการซื้อ ก่อให้เกิดผลสำคัญสองประเภท คือ ซื้อหรือยุติการซื้อ การซื้ออาจเกิดขึ้นเมื่อผู้บริโภคพบทางเลือกใดทางเลือกหนึ่งที่สามารถทำความเข้าใจให้แก่เกณฑ์ในการประเมินค่าของเขาได้ เช่นเดียวกันกระบวนการอาจยุติได้เนื่องจากไม่มีทางเลือกใดๆ ที่จะทำความเข้าใจให้กับเกณฑ์ในการประเมินค่า

ผลของกระบวนการซื้อจะถูกเก็บไว้ในความทรงจำของผู้บริโภค เนื่องจากเป็นผลต่อเนื่องถ้าผลของกระบวนการซื้อได้รับการนิยามพจน์ว่าเป็นที่พอใจแล้ว กรรมวิธีในทำนอง

เดียวกันจะถูกนำมาใช้อีกในอนาคต เช่น ผู้บริโภคอาจกลับไปซื้อของที่ร้านเดิมอีก หรือ ใช้เป็นมาตรฐานในการซื้อครั้งต่อไป

การเลือกร้านค้า (Store-Choice Processes) จัดเป็นการตัดสินใจซื้อที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ผู้บริโภคกระทำ โดยตัวกำหนดทั่วไปของการเลือกร้านค้า (General Determinants of Store Choice) มีดังนี้

1. ทำเลที่ตั้ง
2. ความกว้างและลึกในการจัดพวกสินค้า
3. ราคา
4. การโฆษณา
5. การส่งเสริมการขาย
6. พนักงานขายในร้าน
7. บริการต่างๆ
8. ลักษณะต่างๆ ของร้าน
9. กลุ่มลูกค้าของร้าน

โดยตัวกำหนดต่างๆ ของการเลือกร้านค้าผันแปรไปตามลักษณะของผลิตภัณฑ์ ร้านค้า และผู้บริโภค

ขั้นตอนที่ 5 การบริโภค เป็นการตัดสินใจว่าจะบริโภคหรือไม่บริโภค ปฏิบัติการซื้อโดยปกติมักตามด้วยการอุปโภคบริโภค หรือการใช้ซึ่งมีทางเลือกหลายทาง คือ

1. ใช้ในโอกาสที่สะดวกและเร็วที่สุด
2. เก็บไว้ในระยะสั้นโดยหวังจะมีโอกาสใช้ในภายหลัง
3. เก็บไว้ในระยะยาวเพราะไม่มีเรื่องจะใช้เฉพาะหรือจะใช้ในภายหลังและยังไม่อยู่ใน

ความคิดเลยในขณะนี้

4. ยกเลิกกระบวนการตัดสินใจ เพราะอิทธิพลของสถานการณ์ที่คาดไม่ถึง เช่น คนในครอบครัวไม่เห็นด้วย ข่าวสารใหม่่ว่าทางเลือกนี้ไม่เหมาะสม เป็นต้น

5. ยกเลิกกระบวนการตัดสินใจ เพราะความเสียวของผู้ซื้อ เช่น ใช้การทุ่มเทความพยายามในการซื้อไปมาแล้วเกิดข้อสงสัยว่า ทางเลือกที่เลือกไว้แล้ว อาจมีทางเลือกอื่นที่ดีกว่าที่ไม่ได้ทำการเลือกไม่ได้

ขั้นตอนที่ 6 การประเมินหลังการบริโภค หรือหลังจากการซื้อ เป็นการทบทวนผลการปฏิบัติเกี่ยวกับการเล็งเห็นปัญหา เสาะแสวงหาข่าวสาร ประเมินค่าทางเลือก และการตัดสินใจเกี่ยวกับสินค้าเพื่อกำหนดผลของการปฏิบัติดังกล่าว เป็นการเกี่ยวพันกับกระบวนการตัดสินใจของ

ผู้บริโภคโดยตลอด เราอาจประเมินแต่ละขั้นคอนแยกกัน และผลของการประเมินกระทบต่อการซื้อครั้งต่อไปของผู้บริโภค

การประเมินโดยผู้บริโภคมี 2 ประเภท คือ

1. การประเมินก่อนการซื้อ หมายถึง การทบทวนขั้นตอนในการเล็งเห็นปัญหา การเสาะแสวงหาข่าวสารและประเมินค่าทางเลือก เป็นการตัดสินใจเกี่ยวกับความคุ้มค่าหรือความสำคัญของแต่ละทางเลือก โดยผลของการประเมินจะออกมาในรูปความพอใจหรือยุติการซื้อ

2. การประเมินภายหลังการซื้อ หมายถึง การทบทวนการปฏิบัติงานของสินค้าหลังจากที่มีการซื้อเพื่อกำหนดว่ามันจะสอดคล้องกับการคาดการณ์ที่ผู้บริโภคมีไว้แต่ก่อนหรือไม่ ณ จุดนี้ทุกอย่างสายไปแล้ว เกือบไม่มีทางเปลี่ยนการตัดสินใจซื้อให้กลับคืนมาได้ ผลที่ออกมาจะเป็นพอใจ ไม่พอใจ หรือเลิกใช้สินค้า

ขั้นตอนที่ 7 การจัดการกับสิ่งเหลือใช้ ซึ่งมีได้เกิดขึ้นตอนหลังการอุปโภคบริโภค เท่านั้นแต่อาจเกิดขึ้นก่อน ระหว่าง หรือหลังการอุปโภคบริโภค โดยมีทางเลือกหลายอย่างในการสละทิ้งผลิตภัณฑ์ เช่น

- การทิ้งโดยตรง
- การทำให้คืนสภาพและกลับไปใช้ใหม่
- การนำไปขายต่อ

3. แนวความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการลงทุน (เพชรี ชุมทรัพย์, 2544: 4-12)

การลงทุน (Investment) หมายถึงการซื้ออสังหาริมทรัพย์หรือหลักทรัพย์ของบุคคลหรือสถาบันซึ่งให้ผลตอบแทนเป็นสัดส่วนกับความเสี่ยงตลอดเวลาอันยาวนานประมาณ 10 ปี แต่อย่างต่ำไม่ต่ำกว่า 3 ปี การลงทุนแบ่งเป็น 3 ประเภทคือ

1. การลงทุนเพื่อการบริโภค (Consumer Investment) การลงทุนของผู้บริโภคเป็นเรื่องเกี่ยวกับการซื้อสินค้าประเภทคงทนถาวร ซึ่ง ไม่ได้หวังกำไรในรูปของตัวเงินแต่ผู้ลงทุนหวังความพอใจในการใช้ทรัพย์สินเหล่านั้นมากกว่า

2. การลงทุนในธุรกิจ (Business or Economic Investment) หมายถึงการซื้อทรัพย์สินเพื่อประกอบธุรกิจหารายได้ โดยหวังว่าอย่างน้อยที่สุดรายได้ที่ได้นี้เพียงพอที่จะชดเชยกับความเสี่ยงในการลงทุน ซึ่งเป้าหมายก็คือกำไรนั่นเอง

3. การลงทุนในหลักทรัพย์ (Financial or Securities Investment) เป็นการซื้อสินทรัพย์ (Asset) ในรูปของหลักทรัพย์ (Securities) เช่น พันธบัตร(Bond) หุ้นกู้ หรือ หุ้นทุน (Stock) เป็นการลงทุนทางอ้อมซึ่งแตกต่างจากการลงทุนของธุรกิจ ผู้มีเงินออมเมื่อไม่ต้องการที่จะเป็นผู้ประกอบ

ธุรกิจเอง เนื่องจากความเสี่งหรือผู้ออมเองยังมีเงินไม่มากพอ ผู้ลงทุนอาจนำเงินที่ออมได้จะมากหรือน้อยก็ตามไปซื้อหลักทรัพย์ที่เขาพอใจที่จะลงทุน โดยได้ผลตอบแทนในรูปของดอกเบี้ยหรือเงินปันผลแล้วแต่ประเภทหลักทรัพย์ที่ลงทุน ผลตอบแทนอีกลักษณะหนึ่งคือ กำไรจากการขายหลักทรัพย์

จุดมุ่งหมายในการลงทุน ในการลงทุนของผู้ลงทุนแตกต่างกันไประหว่างผู้ลงทุนแต่ละท่าน ผู้ลงทุนบางท่านลงทุนเพื่อหวังรายได้ บางท่านหวังได้กำไรจากการขายหลักทรัพย์ และบางท่านอาจต้องการได้ทั้งสองอย่าง ผู้ลงทุนต่างก็มีจุดมุ่งหมายการลงทุนของตนเองตามความต้องการและภาวะแวดล้อมของผู้ลงทุนซึ่งสามารถแบ่งจุดมุ่งหมายในลักษณะต่างๆ ดังนี้

1. ความปลอดภัยของเงินลงทุน (Security of principal) หมายถึงการรักษาเงินลงทุนเริ่มแรกให้คงไว้ และ การป้องกันความเสี่งซึ่งเกิดจากอำนาจซื้อลดลงอันเป็นผลจากภาวะเงินเฟ้อ
2. เสถียรภาพของรายได้ (Stability of income) ผู้ลงทุนมักจะลงในหลักทรัพย์ที่ให้รายได้สม่ำเสมอ ทั้งนี้เนื่องจากรายได้ที่สม่ำเสมอ เช่น ดอกเบี้ย หรือเงินปันผล
3. ความงอกเงยของเงินลงทุน (Capital growth) ตามกฎทั่ว ๆ ไปแล้ว ผู้ลงทุนมักจะตั้งจุดมุ่งหมายไว้ว่า พยายามจัดการให้เงินทุนของเขาเพิ่มพูนขึ้น
4. ความคล่องตัวในการซื้อขาย (Marketability) หมายถึงหลักทรัพย์ที่สามารถซื้อหรือขายได้ง่ายและรวดเร็ว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับราคา
5. ความสามารถในการเปลี่ยนเป็นเงินสดได้ทันที (Liquidity) เนื่องจากผู้ลงทุนหวังไว้ว่า หากโอกาสลงทุนที่น่าดึงดูดใจมาถึงเขาจะได้มีเงินพร้อมที่จะลงทุนได้ทันที
6. การกระจายเงินลงทุน (Diversification) วัตถุประสงค์ก็คือต้องการกระจายความเสี่งและการกระจายความเสี่งลงทุนในหลักทรัพย์
7. ความพอใจในด้านภาษี (Favorable tax status) ผู้ลงทุนคิดว่าจะทำอย่างไรจึงจะรักษารายได้และกำไรจากการขายหลักทรัพย์ (Capital gain) ให้ได้มากที่สุดที่จะมากได้

ขั้นตอนการลงทุน ก่อนการลงทุนในหลักทรัพย์ ผู้ลงทุนควรทราบขั้นตอนในการลงทุนซึ่งแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน คือ

1. กำหนดนโยบายในการลงทุน (Investment Policy) ผู้ลงทุนจะต้องเริ่มต้นตัดสินใจว่า ภาพพจน์ของการลงทุนควรเป็นรูปใด ขอบเขตในการลงทุนมีเพียงใด ทำไมจึงต้องมีการตัดสินใจลงทุนและจะลงทุนในหลักทรัพย์ใดจึงจะสอดคล้องกับเป้าหมายการลงทุนของผู้ลงทุน นโยบายการลงทุนแบ่งออกได้ 5 ขั้นตอน คือ

1.1 กำหนดจำนวนเงินลงทุนเป็นสิ่งแรกที่ผู้ลงทุนต้องกระทำเพื่อให้รู้ถึงขีดความสามารถในการลงทุนของผู้ลงทุน

1.2 กำหนดเป้าหมายในการลงทุนที่แน่นอน เพื่อจะได้เลือกกลุ่มหลักทรัพย์ที่เหมาะสม จุดมุ่งหมายในการลงทุนของบุคคลอาจมีเพียงอย่างเดียว และแต่ละคนอาจจะแตกต่างกัน ส่วนจุดมุ่งหมายในการลงทุนของสถาบันอาจกว้างกว่าทั้งนี้ สถาบันประกอบด้วยบุคคลหลายฝ่าย ผู้ลงทุนบางท่านอาจต้องการมีรายได้สม่ำเสมอ และบางท่านอาจมุ่งหวังกำไรในอนาคต

1.3 กำหนดหลักทรัพย์ลงทุนที่เหมาะสมกับเป้าหมายการลงทุนที่ได้วางไว้ เช่น ผู้ลงทุนที่ต้องการรายได้สม่ำเสมออาจเลือกลงทุนในพันธบัตรรัฐบาล พันธบัตรธุรกิจ หรือฝากเงินไว้กับธนาคาร ส่วนผู้ที่ต้องการกำไรจากการซื้อขายหลักทรัพย์อาจเลือกลงทุนในหุ้นสามัญ หรือหลักทรัพย์อื่นๆ ของบริษัท

1.4 พิจารณาคุณสมบัติของหลักทรัพย์ลงทุนในข้อ 1.3 ว่าหลักทรัพย์ที่เป็นไปตามเป้าหมายที่ได้วางไว้มีหลักทรัพย์ของบริษัทใดบ้างที่ควรลงทุน โดยพิจารณาจากข้อมูลที่เกี่ยวกับหลักทรัพย์เหล่านี้ ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงความรู้สึกรักของผู้ลงทุนและความพอใจของผู้ลงทุนด้วย

1.5 จัดสรรเงินที่มีอยู่ตามข้อ 1.1 มาลงทุนในหลักทรัพย์ของธุรกิจต่างๆ ที่ได้เลือกไว้แล้วตามข้อ 1.4 ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงข้อจำกัดของเงินทุนที่เกิดขึ้น เช่น ผู้ลงทุนมีเป้าหมายการลงทุนว่าต้องการรายได้สม่ำเสมอ อาจมุ่งความสนใจที่จะลงทุนเฉพาะพันธบัตรธุรกิจที่มีคุณภาพสูงเท่านั้นก็ได้

2. การวิเคราะห์การลงทุน (Investment Analysis) การวิเคราะห์การลงทุนจะต้องมีหลายขั้นตอน โดยเริ่มจาก

2.1 เป็นการวิเคราะห์ภาวะเศรษฐกิจโดยทั่วไปในขณะนั้นและคาดคะเนภาวะเศรษฐกิจในอนาคต เพื่อดูสภาพตลาดของหลักทรัพย์ชนิดต่าง ๆ ว่าการเปลี่ยนแปลงภาวะเศรษฐกิจจะมีผลต่อราคาของหลักทรัพย์ต่างๆ อย่างไร การพยากรณ์ภาวะเศรษฐกิจในอนาคตนั้นจะดูจากรายได้ประชาชาติ การผลิตของอุตสาหกรรม คำนีราคาของผู้บริโภค อัตราดอกเบี้ย ราคาน้ำมันในตลาดโลก ฯลฯ เมื่อผู้ลงทุนได้วิเคราะห์ภาวะเศรษฐกิจแล้ว ผู้ลงทุนจะทำการคัดเลือกอุตสาหกรรมที่น่าสนใจในอนาคตเพื่อการลงทุนต่อไป

2.2 เป็นการวิเคราะห์อุตสาหกรรมที่ได้คัดเลือกไว้แล้วจากขั้นที่หนึ่ง เพื่อนำมาวิเคราะห์อย่างละเอียดทั้งในด้านอุปสงค์และอุปทานที่เกิดกับอุตสาหกรรมประเภทนั้น เพื่อพิจารณาว่าอุตสาหกรรมใดน่าสนใจที่จะลงทุนกว่ากัน

2.3 เป็นการวิเคราะห์หลักทรัพย์ของแต่ละบริษัท ในการวิเคราะห์หุ้นสามัญจะวิเคราะห์ทั้ง เชิงปริมาณ (Quantitative) และเชิงคุณภาพ (Qualitative)

การวิเคราะห์เชิงปริมาณ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่สรุปผลออกมาเป็นตัวเลข เช่น การวิเคราะห์งบการเงิน ซึ่งประกอบด้วยงบดุล งบกำไรขาดทุน เป็นต้น นอกจากนั้นยังต้องมีการหาค่าของกำไรต่อหุ้น ราคาตลาดในอนาคต ถ้าเป็นพันธบัตรหรือหุ้นกู้จะวิเคราะห์เพื่อความสามารถในการทำกำไรว่าเพียงพอที่จะให้ความคุ้มครองดอกเบี้ยจ่ายหรือไม่

การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ เป็นการวิเคราะห์ปัจจัยอื่น ๆ ที่ไม่เป็นข้อมูลตัวเลข เช่น ชื่อเสียงและความสามารถของผู้บริหาร คุณภาพของสินค้า เทคนิคการผลิต ภาวะการแข่งขัน และการเปลี่ยนแปลงрсนิยมของผู้บริโภค เป็นต้น

3. ประเมินมูลค่าการลงทุน (Investment Valuation) ผู้ลงทุนจะต้องทำการประเมินมูลค่าการลงทุน ซึ่งเป็นการหามูลค่าปัจจุบันของผลตอบแทนที่คาดว่าจะได้รับจากการลงทุนนั้นในอนาคต ในกรณีของหุ้นสามัญ ก็เป็นการหามูลค่าปัจจุบันของเงินสดปันผลที่คาดว่าจะได้รับในช่วงของการลงทุนบวกกับราคาหุ้นที่คาดว่าจะขายได้ในอนาคต ส่วนในกรณีของพันธบัตรหรือหุ้นกู้ ก็เป็นการหามูลค่าปัจจุบันของดอกเบี้ยที่จะได้รับ ในช่วงการลงทุนหรือหุ้นกู้ก่อนครบกำหนดก็จะใช้ราคาตลาดที่คาดว่าจะขายได้ ณ เวลานั้นๆ แทน

4. การสร้างกลุ่มทรัพย์สินลงทุน (Portfolio Construction) การสร้างกลุ่มทรัพย์สินลงทุน มีขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้ คือ

4.1 กระจายเงินลงทุนไปสู่หลักทรัพย์ต่างๆ ให้เหมาะสม ทั้งนี้เพื่อลดความเสี่ยงของกลุ่มสินทรัพย์ลงทุน (Portfolio) การกระจายเงินลงทุนอาจกระทำ โดยวิธีลงทุนในหลักทรัพย์ต่างอุตสาหกรรมกัน

4.2 จังหวะในการลงทุน แบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงแรกเป็นการจัดสรรเงินลงทุนไปในหลักทรัพย์ที่ได้เลือกไว้แล้ว ซึ่งจะลงทุนในหลักทรัพย์ของบริษัทใดเป็นจำนวนเท่าใดขึ้นกับแรงดึงดูดใจของหลักทรัพย์นั้นๆ ที่มีต่อผู้ลงทุน ช่วงที่สอง เป็นการส่งเสริมให้เกิดการตัดสินใจเลือกหลักทรัพย์ที่จะลงทุนในกลุ่มสินทรัพย์ลงทุน

4.3 การเลือกหลักทรัพย์ที่จะลงทุนในกลุ่มสินทรัพย์ลงทุน ในขั้นนี้เป็นการตัดสินใจเกี่ยวกับการเลือกหลักทรัพย์เข้ามาเพิ่มเติม หรือจำหน่ายหลักทรัพย์ออกไปจากกลุ่มสินทรัพย์ลงทุน ดังนั้นผู้ลงทุนจึงต้องตัดสินใจเกี่ยวกับจำนวนเงินที่ซื้อขายหลักทรัพย์แต่ละครั้ง ปริมาณหลักทรัพย์และค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการซื้อขายหลักทรัพย์แต่ละครั้ง ในการตัดสินใจเลือกหลักทรัพย์ที่จะซื้อขายในขั้นนี้ขึ้นกับ คุณสมบัติของหลักทรัพย์ลงทุน อัตราผลตอบแทนและความเสี่ยงที่กำหนดไว้ในกลุ่มสินทรัพย์ลงทุนที่ควรจะเป็นและยังขึ้นกับผู้ลงทุนด้วย

4.4 การติดตามและการประเมินผล เป็นขั้นสุดท้ายของขั้นตอนการลงทุน การลงทุนนั้นมิใช่จะกระทำเพียงครั้งเดียว แต่จะเป็นการลงทุนที่มีลักษณะต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ เริ่มจาก

กำหนดนโยบายการลงทุน การวิเคราะห์การลงทุน การประเมินมูลค่าการลงทุน และการสร้างกลุ่มสินทรัพย์ลงทุน ดังนั้นการตัดสินใจลงทุนที่มีลักษณะต่อเนื่องกันไป จึงจำเป็นต้องมีการประเมินผลของสินทรัพย์ลงทุน โดยประเมินค่าของหลักทรัพย์ต่างๆ ประเภทเดียวกันแล้วนำมาประเมินรวมกันเป็นมูลค่ารวมของกลุ่มสินทรัพย์ลงทุนอีกครั้งหนึ่ง ปัจจัยที่ใช้ประเมินมูลค่าของกลุ่มสินทรัพย์ลงทุน ก็คือ ผลตอบแทน ความเสี่ยงและการกระจายเงินลงทุน นอกจากนี้การประเมินยังขึ้นกับระยะเวลาที่ผู้ลงทุนต้องการจะลงทุนอีกด้วย

4. แนวความคิดเกี่ยวกับกองทุนรวมวายุภักษ์หนึ่ง (กระทรวงการคลัง: www.mof.go.th/eco/index_1_07_2003.htm)

คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาการจัดตั้งกองทุนรวมเพื่อพัฒนาการลงทุนแบบบูรณาการของกระทรวงการคลังแล้วมีมติอนุมัติหลักการ โดยมอบให้รองนายกรัฐมนตรี (นายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์) ไปพิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการกำกับและบริหารการลงทุนของกองทุนรวมวายุภักษ์ที่ชัดเจน และนำมาเสนอคณะรัฐมนตรีต่อไป กระทรวงการคลังเห็นว่า เห็นสมควรที่จะได้มีการปรับปรุงระบบและแนวทางการลงทุนของกระทรวงการคลังให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ การออม และการลงทุนของประเทศอย่างบูรณาการจากเดิมที่เป็นการลงทุนของรัฐโดยใช้เงินงบประมาณแผ่นดิน การกู้เงิน หรือการมอบหมายให้สถาบันการเงินของรัฐลงทุนแทน ซึ่งมีข้อจำกัดทางกฎหมาย และขาดความคล่องตัวในการบริหารอย่างมีประสิทธิภาพ และเนื่องจากได้มีการพัฒนาการลงทุนในรูปแบบใหม่ๆ ในระบบตลาดทุน จึงเห็นสมควรที่กระทรวงการคลังจะได้มีการพิจารณาจัดตั้งกองทุนหรือสถาบันการลงทุน ที่อาศัยการระดมทุนจากตลาดทุนและตลาดเงินเพิ่มเติมอีกวิธีหนึ่ง กล่าวคือ การจัดตั้งกองทุนรวมเพื่อการลงทุนแบบ กองทุนรวมแบบปิดหุ้่น โดยกระทรวงการคลังเป็นผู้จัดตั้งตามกฎหมายและการกำกับดูแลของคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) โดยมีหลักการสำคัญๆ ดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์หลักให้กองทุนรวม เพื่อพัฒนาการลงทุนแบบบูรณาการเป็นองค์กรถือครองและบริหารจัดการหลักทรัพย์และใช้สิทธิของกระทรวงการคลังตามที่กระทรวงการคลังมอบหมาย

2. เป็นกองทุนรวมประเภทไม่รับซื้อคืนก่อนสิ้นอายุโครงการ (Closed – end Fund) อายุโครงการ 10 ปีในระยะแรกและขยายอายุโครงการได้ตามความจำเป็นและเหมาะสม

3. วงเงินกองทุนรวมเบื้องต้นกำหนดวงเงิน 100,000 ล้านบาท (หนึ่งแสนล้านบาทถ้วน) แบ่งจำหน่ายหน่วยลงทุนเป็นงวดๆ ตามความต้องการของทางราชการและตามภาวะตลาด โดยจะจำหน่ายให้แก่นักลงทุน สถาบันประชาชนทั่วไป และภาครัฐ โดยในหลักการกองทุนรวม

ดังกล่าวจะให้ผลตอบแทนแก่ผู้ถือหุ้นลงทุน ในรูปเงินปันผลในอัตราที่ทัดเทียมหรือดีกว่าอัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำของธนาคารพาณิชย์ตามความเหมาะสม และ/หรืออาจให้สิทธิที่จะได้รับการปันผลในรูปหุ้น หรือส่วนแบ่งกำไรจากการเพิ่มมูลค่าของหุ้นที่กองทุนถืออยู่ รวมทั้งสิทธิการแปลงสภาพหน่วยลงทุนเป็นหุ้นบางส่วนก็ได้

4. เงินที่กองทุนรวมเพื่อการพัฒนาแบบบูรณาการระดมได้จะนำไปลงทุนในหลักทรัพย์ของรัฐวิสาหกิจและสถาบันการเงินที่รัฐถือครองอยู่ รวมทั้งหุ้น พันธบัตร หุ้นกู้ หรือใบสำคัญแสดงสิทธิและตราสารอนุพันธ์อื่นตามหลักการที่กระทรวงการคลังจะกำหนด โดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี ซึ่งในเบื้องต้นสมควรกำหนดเป็นหลักเกณฑ์สำคัญ 3 ประการ ดังนี้

4.1 ลงทุนในหุ้น พันธบัตร หุ้นกู้ ใบสำคัญแสดงสิทธิ และตราสารอนุพันธ์อื่น โดยซื้อหรือรับโอนสิทธิของกระทรวงการคลัง ซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันและในอนาคต

4.2 ลงทุนในหุ้นของรัฐวิสาหกิจที่จะแปรสภาพ

4.3 ลงทุนในธุรกิจพื้นฐานที่สำคัญและมีปัจจัยพื้นฐานดี มั่นคง เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยให้เงินไปตามหลักเกณฑ์การคำนวณผลตอบแทนเชิงพาณิชย์ รวมทั้งการบริหารการลงทุนป้องกันความเสี่ยงเพื่อประโยชน์ของกองทุนและผู้ถือหุ้นลงทุนเป็นสำคัญด้วยสำหรับการลงทุนของกองทุนรวมในระยะแรกเห็นสมควรให้ลงทุนเฉพาะการลงทุนในหุ้นของสถาบันการเงินหรือการลงทุนในรัฐวิสาหกิจที่จะแปรรูปเป็นหลักในส่วนของหุ้นที่กระทรวงการคลังจะขายให้แก่กองทุนรวมนี้ ให้กำหนดราคาขายในราคาที่อ้างอิงกับราคาตลาดที่มีการซื้อขายในขณะนั้น โดยมีส่วนลดตามสมควร ทั้งนี้ให้กำหนดเงื่อนไขให้กระทรวงการคลังมีสิทธิซื้อคืนจากกองทุนภายในเวลาที่กำหนด

5. กระทรวงการคลังจะแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อกำกับการบริหารจัดการกองทุนรวมเพื่อพัฒนาการลงทุนแบบบูรณาการ สำหรับการบริหารจัดการการลงทุนจะดำเนินการ โดยผู้บริหารมืออาชีพที่คัดเลือกจากบริษัทหลักทรัพย์ที่ได้รับ ใบอนุญาตจัดการกองทุนรวมภายใต้กรอบนโยบายการลงทุนที่กระทรวงการคลังกำหนดการจัดตั้งกองทุนรวมเพื่อพัฒนาการลงทุนแบบบูรณาการ นอกจากจะทำให้การบริหารจัดการหลักทรัพย์ที่รัฐถือครองอยู่เกิดประโยชน์สูงสุด และลดภาระของรัฐในการจัดสรรเงินงบประมาณเพื่อนำไปลงทุนในกิจการที่มีความจำเป็นและต้องการการส่งเสริมจากรัฐแล้ว ยังเป็นการเพิ่มทางเลือกของประชาชนผู้ออมเงินในภาวะที่อัตราดอกเบี้ยเงินฝากต่ำเช่นปัจจุบัน อีกทั้งจะเป็นการส่งเสริมสนับสนุนให้ตลาดทุนของประเทศขยายตัว ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศต่อไป และกระทรวงการคลังจะสามารถใช้กองทุนนี้เป็นเครื่องมือในการรักษาความเป็นเจ้าของทรัพย์สินและความมั่งคั่งของประเทศอีกทางหนึ่ง

คณะรัฐมนตรีพิจารณากรอบและหลักการสำคัญ ตามที่กระทรวงการคลังเสนอ แล้วมีมติ
ดังนี้

1. อนุมัติให้กระทรวงการคลังดำเนินการจัดตั้งกองทุนรวม เพื่อพัฒนาการลงทุนแบบ
บูรณาการ เรียกว่า “กองทุนรวมวายุภักษ์” (VAYUPAK MUTUAL FUND) เพื่อถือครองและ
บริหารจัดการหลักทรัพย์และการใช้สิทธิของกระทรวงการคลังตามที่กระทรวงการคลังจะ
มอบหมาย

2. อนุมัติให้จัดตั้งกองทุนรวมแบบยืดหยุ่น (Mutual Fund Flexible Port folio) ประเภท
ไม่รับซื้อคืนก่อนสิ้นอายุโครงการ (Closed and Fund) อายุโครงการ 10 ปี และอาจขยายอายุ
โครงการได้ตามความจำเป็นและเหมาะสม

3. อนุมัติวงเงินของการจัดตั้งกองทุนรวมไว้เบื้องต้น 100,000 ล้านบาท โดยจะจำหน่าย
หน่วยลงทุนให้กับนักลงทุนประเภทสถาบันและประชาชนทั่วไป และกระทรวงการคลังในฐานะ
เจ้าของกองทุน

4. ให้แบ่งกองทุนรวมวายุภักษ์เป็น 2 กองทุน โดยกำหนดหลักเกณฑ์การลงทุน เป้าหมาย
การระดมทุนและการกำหนดนโยบายปันผลแตกต่างกัน ดังนี้

	กองทุนรวมวายุภักษ์ 1	กองทุนรวมวายุภักษ์ 2
1. วัตถุประสงค์ในการลงทุน	ลงทุนในหลักทรัพย์ของสถาบันการเงินรัฐ วิชากิจ และธุรกิจที่ กระทรวงการคลัง ถืออยู่ในปัจจุบัน	ลงทุนในหลักทรัพย์ของรัฐวิสาหกิจที่จะ แปรสภาพหุ้นเพิ่มทุนตามสิทธิ หรือสิทธิ เรียกร้องที่กระทรวงการคลังอาจมีใน อนาคต
2. ประเภทของหลักทรัพย์ที่จะลงทุน	หุ้น พันธบัตร หุ้นกู้ ใบสำคัญแสดงสิทธิ คราสารอนุพันธ์อื่น	หุ้น พันธบัตร หุ้นกู้ ใบสำคัญแสดงสิทธิ คราสารอนุพันธ์อื่น
3. ผลตอบแทนการลงทุน	กำหนดเงินปันผลที่แน่นอนไม่ต่ำกว่า อัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำ 3 เดือนของ ธนาคารพาณิชย์บวกส่วนเพิ่มไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 1	กำหนดเงินปันผลตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ตามหนังสือชี้ชวน โดยไม่มีการรับประกัน ขั้นต่ำทั้งเงินต้นและผลตอบแทน
4. การรับซื้อหุ้นคืนจากกองทุนรวม	กระทรวงการคลังมีสัญญารับซื้อหุ้นคืนที่ แน่นนอนในราคาที่ขายบวกด้วยดอกเบี้ย และค่าบริหารจัดการ เท่ากับเป็นการ ประกันเงินต้นของกองทุนรวม	กระทรวงการคลังมีสิทธิรับซื้อหุ้นก่อนผู้ ถือหน่วยลงทุนรายอื่นในราคาที่จะตกลง กัน โดยอิงราคาตลาด
5. เป้าหมายนักลงทุน	นักลงทุนรายย่อยและประชาชนทั่วไป	นักลงทุนสถาบันและนักลงทุนทั่วไปที่ ต้องลงทุนขั้นต่ำตามเกณฑ์ที่กำหนด เช่น ไม่น้อยกว่า 5 – 10 ล้านบาท และ 50,000 – 100,000 บาท เป็นต้น
6. สิทธิการ โอนเปลี่ยนมือ	จดทะเบียนกับตลาดหลักทรัพย์สามารถ ซื้อขายในตลาดรองได้	จดทะเบียนกับตลาดหลักทรัพย์สามารถ ซื้อขายในตลาดรองได้

5. อนุมัติให้กระทรวงการคลังแก้ไขระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจำหน่ายหุ้นและ ซื้อหุ้นของส่วนราชการ พ.ศ. 2535 ข้อ 4 ในส่วนของนิยาม “หุ้น” ให้หมายความรวมถึงหน่วยลงทุน ด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้กระทรวงการคลังดำเนินการตามข้อ 6 ได้

6. อนุมัติให้กระทรวงการคลังนำเงินที่ได้จากการขายหุ้น หลักทรัพย์ หุ้นกู้ พันธบัตร และสิทธิเรียกร้องทั้งหมด เข้าซื้อหน่วยลงทุนในกองทุนรวมวายุภักษ์ ซึ่งเป็นอำนาจของรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงการคลังตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจำหน่ายหุ้นและซื้อหุ้นของส่วน ราชการ พ.ศ. 2535 ทั้งนี้ กระทรวงการคลังจะลงทุนเพิ่มเติมตามความจำเป็นไม่เกิน 1 ใน 3 ของ วงเงินกองทุนรวมวายุภักษ์ที่จดทะเบียนกับสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาด หลักทรัพย์ (กตต.)

7. ให้กองทุนรวมวายุภักษ์นำเงินรายได้จากการขายหรือลงทุนซื้อหุ้นที่กระทรวงการคลังถือครองหรือมีสิทธิเรียกร้องอื่นใดที่กระทรวงการคลังถือครองในปัจจุบันและอนาคตทุกประเภท โดยกระทรวงการคลังขายหุ้น พันธบัตร หุ้นกู้ หรือใบสำคัญแสดงสิทธิ และตราสารอนุพันธ์อื่นใด ในราคาที่จะตกลงกัน โดยมีเงื่อนไขสำคัญให้กระทรวงการคลังทำสัญญารับซื้อคืนจากกองทุนรวมวายุภักษ์ในราคาที่ขายบวกด้วยค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยของการถือครองตลอดอายุสัญญา และค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการของกองทุนรวมวายุภักษ์

8. เมื่อคณะรัฐมนตรีได้อนุมัติแล้ว ให้กระทรวงการคลังแต่งตั้งคณะกรรมการจัดตั้งกองทุนรวมวายุภักษ์โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นประธาน เพื่อดำเนินการจัดตั้งกองทุนรวมวายุภักษ์ และดำเนินการว่าจ้างที่ปรึกษาทางการเงิน (Financial Adviser) และผู้จัดจำหน่ายและรับประกันการจัดจำหน่ายหน่วยลงทุน (Underwriter) ตามหลักเกณฑ์ของคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ตามแผนการปฏิบัติการจัดตั้งกองทุนรวมวายุภักษ์เบื้องต้น และเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ กระทรวงการคลังอนุมัติจัดตั้งสำนักงานกองทุนรวมวายุภักษ์ และทำความตกลงกับสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (กพ.) และสำนักงานงบประมาณ ในเรื่องอัตราค่าจ้างและงบประมาณที่จำเป็นเพื่อรับผิดชอบการบริหารงานกองทุนรวมวายุภักษ์โดยตรง คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ.2546 อนุมัติในหลักการให้กระทรวงการคลังจัดตั้ง กองทุนรวมเพื่อลงทุนแบบยืดหยุ่น Mutual Fund Flexible Portfolio โดยกระทรวงการคลังเป็นผู้จัดตั้งตามกฎระเบียบของคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (กตล.) และมอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรี (นายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และเจ้าหน้าที่หารือในรายละเอียดกับผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยเลขาธิการคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ และประธานที่ปรึกษานโยบายของ นายกรัฐมนตรี เพื่อพิจารณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารจัดการนโยบายการปันผล และหลักเกณฑ์การลงทุนให้ชัดเจน โดยจำแนกกลุ่มเป้าหมายการขายหน่วยลงทุนได้ ซึ่งนายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ รองนายกรัฐมนตรี ได้จัดการประชุมหารือกับผู้ที่เกี่ยวข้องเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน พ.ศ.2546 โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานเพื่อพิจารณากำหนดนโยบายหลัก และกรอบการบริหารจัดการกองทุนรวมวายุภักษ์ โดยเฉพาะการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการลงทุน การกำหนดหลักประกันของรัฐแก่ผู้ถือหน่วยลงทุนประเภทนักลงทุนรายย่อยและนักลงทุนสถาบันหลักเกณฑ์การลงทุนของกองทุนที่สำคัญ และการให้หลักประกันแก่ผู้ถือหน่วยลงทุน และเป้าหมายการบริหารจัดการและการระดมทุนจากนักลงทุนอย่างชัดเจน

นโยบายการลงทุน

กองทุนรวมวายุภักษ์ หนึ่ง จะลงทุนในหลักทรัพย์ของสถาบันการเงิน รัฐวิสาหกิจ และธุรกิจที่กระทรวงการคลังถือหุ้นอยู่ในปัจจุบัน รวมทั้งรัฐวิสาหกิจที่จะแปรสภาพ หุ้นเพิ่มทุนตามสิทธิเรียกร้องของรัฐที่มอบให้กองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนา ระบบสถาบันการเงินลงทุนไปก่อน หุ้นเพิ่มทุนตามสิทธิ หรือสิทธิเรียกร้องที่กระทรวงการคลังอาจมีในอนาคต นอกจากนี้ กองทุนรวมวายุภักษ์ หนึ่ง ยังสามารถลงทุนในตราสารทางการเงินของรัฐบาล รัฐวิสาหกิจ หรือสถาบันการเงินอื่นที่เหมาะสม รวมทั้งการเปิดบัญชีเงินฝากกับสถาบันการเงิน

เงื่อนไขการจ่ายเงินปันผล

การกำหนดอัตราเงินปันผลจ่ายจะพิจารณาจากกำไรหลังจากปรับลดด้วยผลประโยชน์ที่กระทรวงการคลังจะได้รับในกรณีที่มีมูลค่าของกองทรัสต์สินสูงกว่าราคาที่กระทรวงการคลังมีสิทธิซื้อกองทรัสต์สินจากกองทุนรวม

ในปีใดๆ ที่กองทุนรวมมีกำไร ผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ก. จะได้รับเงินปันผลตามอัตราผลตอบแทนขั้นต่ำที่กำหนดไว้ หากมีกำไรมากกว่าอัตราผลตอบแทนขั้นต่ำก็ต้องกันไว้เพื่อสำรองจ่ายเงินปันผลตามผลตอบแทนขั้นต่ำจนครบอายุโครงการ โดยยังไม่อาจนำเงินมาจ่ายเป็นเงินปันผลเพิ่มเติมได้ หากมีเงินเหลือภายหลังการจ่ายเงินปันผลและการกันสำรองจนครบจำนวนแล้ว บริษัทจัดการจึงอาจพิจารณาจ่ายเงินปันผลมากกว่าอัตราขั้นต่ำในปีนั้นๆ ได้

ในปีใดที่กองทุนรวมไม่มีกำไรหรือสำรองเงินปันผล ผู้ถือหน่วยลงทุนจะไม่ได้รับเงินปันผลในปีนั้นๆ หรือหากในปีใดกองทุนรวมมีกำไรหรือสำรองเงินปันผลไม่เพียงพอกับอัตราผลตอบแทนขั้นต่ำก็จะจ่ายเท่าที่มีกำไรและสำรองเงินปันผลที่มีอยู่จริง

ในกรณีที่มีการจ่ายเงินปันผล จะมีการแบ่งเงินปันผลดังนี้

อัตราเงินปันผลจ่าย(ร้อยละของมูลค่า เงินลงทุนเริ่มต้นของโครงการ)	ส่วนแบ่งเงินปันผล	
	ผู้ถือหุ้นหน่วยลงทุนประเภท ก.	ผู้ถือหุ้นหน่วยลงทุนประเภท ข.
ขั้นที่ 1: น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 2.1 (อัตราขั้นต่ำ)	ร้อยละ 100 ของเงินปันผลในขั้นที่ 1	ร้อยละ 0 ของเงินปันผลใน ขั้นที่ 1
ขั้นที่ 2: ส่วนที่เกินร้อยละ 2.1 ขั้นที่ 1 แต่ไม่เกินร้อยละ 5.1	ร้อยละ 70 ของเงินปันผลส่วนเกิน ในขั้นที่ 2	ร้อยละ 30 ของเงินปันผล ส่วนเกินในขั้นที่ 2
ขั้นที่ 3: ส่วนที่เกินร้อยละ 5.1 ในขั้นที่ 2 แต่ไม่เกินร้อยละ 9.1	ร้อยละ 35 ของเงินปันผลส่วนเกิน ในขั้นที่ 3	ร้อยละ 65 ของเงินปันผล ส่วนเกินในขั้นที่ 3
ขั้นที่ 4: ส่วนที่เกินร้อยละ 9.1 ในขั้นที่ 3	ร้อยละ 5 ของเงินปันผลส่วนเกินใน ขั้นที่ 4	ร้อยละ 95 ของเงินปันผล ส่วนเกินในขั้นที่ 4

การแบ่งมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ (Net Asset Value หรือ NAV) ของกองทุนรวมระหว่างผู้ถือหุ้น
ลงทุนประเภท ก. และประเภท ข. เมื่อครบกำหนดอายุโครงการ (หนังสือชี้ชวนเสนอขายหน่วยลง
ทุนกองทุนรวมวายุภักษ์ หนึ่ง: 5)

เมื่อครบกำหนดอายุโครงการ บริษัทจัดการจะดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ ดังต่อไปนี้
เพื่อแบ่งมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวมให้แก่ผู้ถือหุ้นหน่วยลงทุนประเภท ก. และประเภท ข.

คำนวณหามูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวม ก่อนที่จะมีการใช้สิทธิใดๆ ตามสัญญา
ให้สิทธิในการขายกองทรัสต์สินของกองทุนรวมวายุภักษ์ หนึ่ง (Put Option) หรือ สัญญาให้สิทธิใน
การซื้อกองทรัสต์สินของกองทุนรวมวายุภักษ์ หนึ่ง (Call Option)

พิจารณาเงื่อนไขการใช้สิทธิตามสัญญาให้สิทธิในการขายกองทรัสต์สินของกองทุนรวม
วายุภักษ์ หนึ่ง (Put Option) ในกรณีที่มูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวม ณ วันใช้สิทธิ น้อยกว่า
เงินลงทุนเริ่มต้นของผู้ถือหุ้นหน่วยลงทุนประเภท ก. ทั้งหมด (70,00 ล้านบาท) หรือ อัตราผลตอบแทน
เฉลี่ยตลอดอายุโครงการของผู้ถือหุ้นหน่วยลงทุนประเภท ก. ต่ำกว่าอัตราผลตอบแทนขั้นต่ำที่กำหนด
(ร้อยละ 3) กองทุนรวมวายุภักษ์ หนึ่ง มีสิทธิที่จะขายกองทรัสต์สินให้แก่กระทรวงการคลังตาม
ราคาใช้สิทธิขาย ซึ่งมีรายละเอียดการคำนวณ ดังนี้

ราคาใช้สิทธิขาย = จำนวนที่ต่ำกว่าระหว่าง 1. และ 2.

1. มูลค่าในอนาคต ณ วันสิ้นสุดอายุโครงการ ของราคากองทรัสต์สินเริ่มแรกที่
กระทรวงการคลังขายให้กองทุนรวมลบผลรวมของมูลค่าในอนาคต ณ วันสิ้นสุดอายุโครงการของ
เงินปันผลที่ผู้ถือหุ้นหน่วยลงทุนประเภท ก. ได้รับจริง แต่ไม่เกินผลตอบแทนขั้นต่ำที่กำหนดบวกผล

รวมของมูลค่าในอนาคต ณ วันสิ้นสุดอายุโครงการของจำนวนเงินที่ใช้ไปเพื่อให้ได้มาซึ่งหลักทรัพย์ตามสิทธิอันเกิดจากหลักทรัพย์ในกองทรัพย์สินเริ่มแรก (โดยไม่รวมเงินที่เป็นกองทรัพย์สินที่ใช้ไปเพื่อให้ได้มาซึ่งหลักทรัพย์)

2. จำนวนที่สูงกว่าระหว่าง 2.1 และ 2.2

2.1 มูลค่าเงินลงทุนเริ่มต้นของผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ก. (70,000 ล้านบาท)

2.2 มูลค่า ณ วันสิ้นสุดอายุโครงการ ที่ทำให้อัตราผลตอบแทนเฉลี่ยต่อปีตลอดอายุโครงการ (IRR) ของผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ก. เท่ากับ ร้อยละ 3

พิจารณาเงื่อนไขการใช้สิทธิตามสัญญาให้สิทธิในการซื้อกองทรัพย์สินของกองทุนรวม วายุกัทช์ หนึ่ง (Call Option) ในกรณี มูลค่าของกองทรัพย์สินหลังหักค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานของกองทุนรวม ณ วันที่เริ่มใช้สิทธิ สูงกว่าหรือเท่ากับ ราคาใช้สิทธิซื้อ กระทรวงการคลังมีสิทธิที่จะซื้อกองทรัพย์สินในราคาใช้สิทธิซื้อ ทั้งนี้ การตัดสินใจใช้สิทธิดังกล่าวขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของกระทรวงการคลัง

ราคาใช้สิทธิซื้อ เท่ากับ มูลค่าในอนาคต ณ วันสิ้นสุดอายุโครงการของราคากองทรัพย์สินเริ่มแรกที่กระทรวงการคลังขายให้กองทุนรวม (70,000 ล้านบาท) บวก ผลรวมของมูลค่าในอนาคต ณ วันสิ้นสุดอายุโครงการของเงินปันผลที่ผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ข. ได้รับจริงบวกผลรวมของมูลค่าในอนาคต ณ วันสิ้นสุดอายุโครงการของจำนวนเงินที่ใช้ไปเพื่อให้ได้มาซึ่งหลักทรัพย์ตามสิทธิอันเกิดจากหลักทรัพย์ในกองทรัพย์สินเริ่มแรก (โดยไม่รวมเงินที่เป็นกองทรัพย์สินที่ใช้ไปเพื่อให้ได้มาซึ่งหลักทรัพย์ดังกล่าว)

คำนวณมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวมหลังจากการดำเนินการใช้สิทธิขาย (Put Option) หรือการใช้สิทธิซื้อ (Call Option)

ในกรณีที่มีการใช้สิทธิขาย (Put Option) ให้ดำเนินการแบ่งมูลค่าทรัพย์สินสุทธิให้ผู้ถือหน่วยลงทุนแต่ละประเภท ดังนี้

1. ผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ก. จะได้รับมูลค่าทรัพย์สินสุทธิตามราคาใช้สิทธิขายที่คำนวณได้
2. ผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ข. จะได้รับมูลค่าทรัพย์สินสุทธิที่เหลือหลังจากหักให้ผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ก. แล้ว

ในกรณีที่มีการใช้สิทธิซื้อ (Call Option) หรือกรณีที่ไม่มีการใช้สิทธิใดๆ ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ถ้ามูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวม น้อยกว่า ผลรวมของมูลค่าเงินลงทุนและผลตอบแทนขั้นต่ำที่ได้รับความคุ้มครองและมูลค่าเงินลงทุนเริ่มต้นของผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ข. (30,000 ล้านบาท) ให้ดำเนินการแบ่งมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ ดังนี้

1.1 ผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ก. จะได้รับมูลค่าทรัพย์สินสุทธิตามมูลค่าเงินลงทุนและผลตอบแทนขั้นต่ำที่ได้รับความคุ้มครอง

1.2 ผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ข. จะได้รับมูลค่าทรัพย์สินสุทธิตามจำนวนมูลค่าทรัพย์สินสุทธิที่เหลือหลังจากหักให้ผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ก. แล้ว

2. ถ้ามูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวม มากกว่า ผลรวมของมูลค่าเงินลงทุนและผลตอบแทนขั้นต่ำที่ได้รับความคุ้มครองและมูลค่าเงินลงทุนเริ่มต้นของผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ข. (30,000 ล้านบาท) ให้นำมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวมหักด้วยมูลค่าเงินลงทุนและผลตอบแทนขั้นต่ำที่ได้รับความคุ้มครองและมูลค่าเงินลงทุนเริ่มต้นของผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ข. แล้วได้เป็นมูลค่าทรัพย์สินสุทธิส่วนเกินแล้วดำเนินการแบ่งมูลค่าทรัพย์สินสุทธิส่วนเกินตามตารางดังนี้

อัตราการแบ่งมูลค่าทรัพย์สินสุทธิส่วนเกิน(ร้อยละของมูลค่าที่ตราไว้ของหน่วยลงทุน)	ส่วนแบ่งมูลค่าทรัพย์สินสุทธิส่วนเกิน	
	ผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ก.	ผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ข.
ขั้นที่ 1: น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 3	ร้อยละ 70 ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ ส่วนเกิน ในขั้นที่ 1	ร้อยละ 30 ของขั้นที่ 1 มูลค่าทรัพย์สินสุทธิส่วนเกินในขั้นที่ 1
ขั้นที่ 2: ส่วนที่เกินร้อยละ 3 ขั้นที่ 1 แต่ไม่เกินร้อยละ 7	ร้อยละ 35 ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ ส่วนเกิน ในขั้นที่ 2	ร้อยละ 30 ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ ส่วนเกิน ในขั้นที่ 2
ขั้นที่ 3: ส่วนที่เกินร้อยละ 7 ในขั้นที่ 2	ร้อยละ 5 ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ ส่วนเกิน ในขั้นที่ 3	ร้อยละ 95 ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ ส่วนเกิน ในขั้นที่ 3

2.1 ผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ก. จะได้รับมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ เท่ากับ มูลค่าเงินลงทุนและผลตอบแทนขั้นต่ำที่ได้รับความคุ้มครอง บวกด้วยมูลค่าทรัพย์สินสุทธิส่วนเกินที่ได้รับแบ่งจากตารางข้างต้น

2.2 ผู้ถือหน่วยลงทุนประเภท ข. จะได้รับมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ เท่ากับ 30,000 ล้านบาท บวกด้วยมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ ส่วนเกินที่ได้รับแบ่งจากตารางข้างต้น

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

กมล ไซพรหม (2546) ได้ศึกษาปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อพนักงานบริษัทในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ในการตัดสินใจเป็นสมาชิกบัตรเครดิต โดยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 321 ตัวอย่าง จากพนักงานที่ทำงานอยู่ในบริษัทเอกชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ทำการสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีแบบตามสะดวก แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา โดยค่าสถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยเลขคณิต ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 31-40 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 10,001-20,000 บาท ส่วนใหญ่มีบัตรเครดิตจำนวน 1 ใบ บัตรเครดิตที่นิยมใช้ได้แก่ บัตรวีซ่าของธนาคารกรุงไทยและบัตร อีออน โดยได้รับวงเงินสินเชื่อบัตรเครดิตโดยเฉลี่ยต่อบัตรอยู่ระหว่าง 10,001-15,000 บาท ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจเลือกเป็นสมาชิกบัตรเครดิตมีความสำคัญอยู่ในระดับมากทุกปัจจัย โดยปัจจัยที่มีลำดับของค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ปัจจัยด้านราคา รองลงมา คือ ปัจจัยด้านลักษณะทางกายภาพ ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ ปัจจัยด้านบุคลากร ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาด ปัจจัยด้านช่องทางการจำหน่าย และปัจจัยด้านกระบวนการ ตามลำดับ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีจุดประสงค์ในการใช้บัตรเครดิตเพื่อซื้อสินค้า โดยมีเหตุผลหลักในการใช้บัตรเครดิต คือไม่ต้องพกเงินสดติดตัวมาก ปัญหาในการใช้บัตรเครดิตที่มักจะพบ คือ เครื่องรูดบัตรของร้านค้าหรือสถานบริการขัดข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความพอใจในการใช้บัตรเครดิตที่มีอยู่ในปัจจุบันและต้องการมีบัตรเครดิตเพิ่มเติมอีกในอนาคต

พิเชษฐ โพธิ์จรยากุล (2545) ได้ศึกษาความเสี่ยงและผลตอบแทนของกองทุนรวมในประเทศไทย โดยทำการศึกษากองทุนรวมในประเทศไทย ที่มีหน่วยลงทุนซื้อขายอยู่ในประเทศไทย และเป็นกองทุนรวมที่มีข้อมูลการถือครองหลักทรัพย์ (Portfolio Holding) ที่เปิดเผยต่อสาธารณชน ตั้งแต่เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2540 ถึง เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2544 จะเป็นการศึกษาข้อมูลกองทุนรวมรายเดือนของกองทุนรวมจำนวน 282 หน่วยลงทุน สรุปว่า นักลงทุนทั่วไปควรเลือกลงทุนในกองทุนรวมโดยพิจารณาให้สอดคล้องกับภาวะการณ์ในขณะนั้นๆ ในภาวะที่ตลาดหุ้นมีการเจริญเติบโต การเลือกลงทุนในกองทุนประเภทตราสารทุนน่าจะให้ผลตอบแทนที่นักลงทุนพึงพอใจได้ และในภาวะที่ตลาดหุ้นเกิดความผันผวน การที่จะทำการลงทุนนั้นจะต้องคำนึงถึงความเสี่ยงให้มาก จากการศึกษาพบว่า การเลือกลงทุนในกองทุนที่มีนโยบายการลงทุนในหน่วยลงทุนและนโยบายการลงทุนแบบยืดหยุ่นจะให้ผลตอบแทนที่มากกว่าผลตอบแทนจากการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์

วิทยา บุญยวรรธน (2546) ได้ศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อหลักทรัพย์การปีโตเลียมของนักลงทุนในเขตกรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่า นักลงทุนใช้ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อหลักทรัพย์การปีโตเลียมแห่งประเทศไทยโดยรวมและรายค้านมาก ยกเว้นด้านสื่อโฆษณาและประชาสัมพันธ์ใช้ปานกลาง นักลงทุนที่เพศและระดับการศึกษาแตกต่างกันใช้ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมในการตัดสินใจซื้อหลักทรัพย์โดยรวมและสำคัญทางสถิติ นักลงทุนรายค้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ นักลงทุนที่อายุแตกต่างกันใช้ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมในการตัดสินใจซื้อโดยรวมและด้านผลตอบแทนจากการซื้อขายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนปัจจัยด้านอื่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักลงทุนที่อาชีพแตกต่างกันใช้ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมในการตัดสินใจซื้อโดยรวมและรายค้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นักลงทุนที่รายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันใช้ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมในการตัดสินใจซื้อที่โดยรวม ปัจจัยด้านผลตอบแทนจากการซื้อหลักทรัพย์ และปัจจัยด้านภาพพจน์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 ส่วนปัจจัยด้านสื่อโฆษณาและประชาสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักลงทุนที่ประสบการณ์ในการลงทุนซื้อขายหลักทรัพย์แตกต่างกันใช้ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมในการตัดสินใจซื้อหลักทรัพย์ด้านผลตอบแทนจากการซื้อขายหลักทรัพย์ และด้านสื่อโฆษณาและประชาสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 ส่วนปัจจัยด้านอื่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมพงษ์ อรพินท์ (2531) ศึกษาเรื่อง ทักษะคติและพฤติกรรมการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญในการศึกษา คือ ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อราคาหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ศึกษาพฤติกรรมในการตัดสินใจในการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ และศึกษาทัศนคติของผู้ลงทุนในปัจจุบันต่อการซื้อขายหลักทรัพย์ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า เหตุผลที่นักลงทุนลงทุนในตลาดหุ้นสามัญคือผู้ลงทุนทำเพื่อหวังได้ส่วนเพิ่มของทุน (Capital Gain) เป็นเหตุผลหลัก ส่วนเหตุผลรองลงมาคือ เพื่อหวังเงินปันผล และเหตุผลอันดับสามคือ มีความเสี่ยงน้อยลง สิ่งจูงใจที่ทำให้ลงทุนคือผู้ลงทุนส่วนใหญ่ร้อยละ 44.90 ตอบว่าที่ลงทุนเพราะต้องการส่วนเพิ่มขึ้นของทุน รองลงมาร้อยละ 27.17 ตอบว่าลงทุนเพราะต้องการเงินปันผล รองลงมาอันดับสามได้แก่ ลงทุนเพราะเพื่อนชักชวน เป็นเจ้าของกิจการเพื่อสะสมความมั่งคั่งเป็นต้น หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินใจซื้อหุ้นที่สำคัญในการพิจารณาลงทุนคือ อัตราเงินปันผลของหุ้น รองลงมาคือ ราคาตลาดหุ้น ใช้กำไรต่อหุ้น ใช้งบดุลของกิจการมาพิจารณา ส่วนที่เหลือตอบว่าใช้มูลค่าตามบัญชีหุ้น และดัชนีหุ้น และทัศนคติในการตัดสินใจซื้อขายหุ้นคือนักลงทุนร้อยละ 76.27 ตอบว่าตัดสินใจซื้อขายหุ้นด้วยตนเอง รองลงมาคือ เพื่อนหรือญาติตัดสินใจให้ และนายหน้าช่วยตัดสินใจให้

สุวิทย์ พรหมสุวรรณ (2545) ได้ศึกษา ความรู้ความเข้าใจต่อการลงทุนกองทุนรวม: กรณีศึกษาลูกค้ายุติบัตรเงินฝากประจำกับธนาคารพาณิชย์ ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ สรุปได้ว่าระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดอยู่ในระดับที่ต่ำและเมื่อดูเฉพาะผู้ที่มีประสบการณ์การลงทุนในกองทุนรวมก็พบว่าอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับกองทุนรวมต้องช่วยกันเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจในกองทุนรวมให้มากขึ้นเพื่อที่จะให้ทั้งผู้เคยลงทุนและไม่เคยลงทุนได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับกองทุนรวมอย่างถูกต้อง ในที่สุดก็จะทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการลงทุน ซึ่งจะเป็นโยบายต่อการพัฒนาการลงทุนในกองทุนรวมต่อไป

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved